

писма веднага им се докладваха; те ги резулираха и даваха за бързо изпълнение.

И част от руските офицери се приспособяваха към условията на българския живот. В казарми и канцеларии кипеше работата с най-малко работници. Като откровени хора русите не държаха нищо в тайна. След свършването на работата събираха се около некого и захващаха разговори, шеги; биваха случаи, когато трактуваха върху интересни въпроси. Силно впечатление направи разговора по повод експлозията в зимния дворец (1880 г.)

— „Много жалко, че не се сполучи“ — каза един руски офицер.

„Нещастieto на руския народ се заключава в това, че покушенията против Романовци търпят несполуки“ — каза друг руски офицер.

„Требва един път за винаги да се избави Русия от тиранията на Романовци“ — каза трети руски офицер.

„Рюриковичите допускаха земски събори и боярски думи а Романовците в XIX век не дават самоуправление на градовете“ — каза един от говорившите руски офицери.

Убийството на Царя Освободителя (1 март 1881 г.) част от руските офицери посрещнаха мълчеливо, като нещо което е в реда на нещата. Това съдбоносно за Русия убийство повлече нещастие след нещастие и за Българския народ.

Волята на Царя Освободителя сдържаше Княза Александра, който от самото възпъване на българския княжески трон всичко вършеше за да компрометира и конституционото управление и да скара либералите помежду си, които бъркаха на неговите планове. След убийството на Царя-освободителя нямаше кой да сдържа княза Александра. В Русия се започна едно реакционно управление, което напомня управлението на Александър I след виенския конгрес.

На 27 април сутринта столичните граждани бяха изненадани от прокламацията, налепенa из улиците. С нея се оповестяваше на българския народ, че България е дезорганизирана и дискредитирана; че ако Българите не приемат условията, които ще им предложи князът, последният ще бъде принуден, с големо съжаление, да напусне България.

Пред кжщите на министрите бидоха поставени войнишки постове. Разпространи се и страшната новина, че генерал Ернот е назначен министър — президент с извънредна власт.

От всичко станало гражданите бяха така изненадани, че плахо се поглеждаха и несмеха да се произнесат.